

gunstigt Resultat, idet den effektive Rente, naar man tager det over en Bank, var lidt over 4 pCt. Det viste sig ogsaa i April 1909, at man fra Rigets og Preussens Finansstyrelses Side ønskede i alt Fald delvis at komme tilbage derfra, idet man, da man skulde have et Laan paa 800 Mill. Rm., emitterede de 400 Mill. til 4 pCt. og de 400 Mill. til  $3\frac{1}{2}$  pCt. Den gamle Erfaring bekræftede sig, at det er et af de Skridt, man skal være varsom med bl. a. af den Grund, at man, jeg vil ikke sige saa godt som ikke, men kun med stor Vanskelighed og med Tab, kan komme tilbage fra det. Det viste sig, at i hvert Fald de  $3\frac{1}{2}$  pCt.s Obligationer bleve liggende nogenlunde upaaagtede. Endnu saa sent som i Februar 1910 ved jeg fra bedst mulig Kilde, at den langt overvejende Del af dem var uafsat. Det var en meget svag Afsætning, de fandt, og de 4 pCt.s Obligationer naaede ganske vist en Afsætning, men det var til en effektiv Rente, der var ikke saa lidt ufordelagtigere end den, den danske Stat Sommeren samme Aar opnaaede ved det franske Laan. Hvis det ærede Medlem vil iagttage det svenske *Différé*-Laan af 1907, som altsaa har 4 pCt. Rente til 1915 og derefter  $3\frac{1}{2}$  pCt., vil han heller ikke faa noget glimrende Resultat at se, thi dette Laan noteres i Øjeblikket i Paris til mellem 98 og 99, medens, som jeg før har nævnt, de to ældre svenske  $3\frac{1}{2}$  pCt.s Laan ere oppe paa 97—98. Jeg tror, at Sporene skræmme, og sikkert er det i hvert Fald, at det er ingen Flyvegrille fra den danske Finansstyrelses Side, at man ikke ønsker at gaa over til 4 pCt.s-Typen. Siden Laanet 1886, altsaa i de sidste 24 Aar, have vi ikke gjort noget Statslaan til en højere Rente end  $3\frac{1}{2}$  pCt. I 1886 var det  $3\frac{1}{2}$  pCt., i Halvfemserne kom det ned paa 3 pCt.s-Typen, i dette Aarhundrede have vi os igen til  $3\frac{1}{2}$  pCt., men vi have altid holdt os borte fra 4 pCt.s-Typen.

Nu siger det ærede Medlem: Ja, men vi kunne lige saa godt se Sandheden i Øjnene, og den er, at vi maa finde os i ugunstigere og ugunstigere Vilkaar for vore Statslaan og lige saa godt først som sidst bide i det sure Æble og gaa til 4 pCt. Men det ærede Medlem har ikke Ret heri, for det er ikke ugunstigere og ugunstigere Vilkaar, vi have faaet. Vilkaarene ere tværtimod gaaede noget op og ned. Det ærede Medlem anførte selv, paa hvilke fortrinlige Betingelser 3 pCt.s Laanet af 1897 emitteredes, nemlig til en effektiv Rente af endog under 3 pCt. Saa kom vi til 1900.

Der ere vi paa en effektiv Rente af 3,74, det er altsaa et betydeligt Skridt opad i Rente og nedad i Betingelser for os. Aaret efter, ved det saakaldte Hage'ske Statslaan 1901, kom man ned paa 3,65. Ved Laanet i Sommeren 1909 vare vi oppe paa 3,71. Det ærede Medlem ser, at det ikke er en nedadgaaende Linie, men en Bølgelinie. Og en Ting tager det ærede Medlem fuldkommen fejl i, det er, at det skulde være muligt for os — jeg tror, jeg har forstaaet ham rigtigt, og mener ogsaa, at Fortrykket viser det — at opnaa Netto 104—105 ved at emittere et Statslaan til 4 pCt. Det vilde være fuldkommen umuligt. Alle de Erfaringer, vi have gjort netop i de sidste Par Aar, ville bevise, at det er umuligt. Det tyske Rige og Preussen have emitteret deres 4 pCt.s Laan dels under Pari, dels et Par Points over og endda haft Vanskelighed ved at faa dem placerede. Nej, det er overhovedet meget vanskeligt, i alt Fald for amortisable Papirer, at opnaa en Kurs, der synderlig overstiger Pari. Vi vilde maaske kunne naa en Emissionspris, der var saadant noget som 101—102, men det ærede Medlem maa jo vide, at deri maa man, naar man skal have Nettoet, fradrage det franske Stempel 2 pCt. og 2 til  $2\frac{1}{2}$  pCt. Fortjeneste til det vedkommende Finanskonsortium og dets Hjælperer o. s. v., og saa komme vi ned til en Nettokurs, som man dog maa indrømme er overmaade meget ugunstigere end den, vi med Lethed i dette Øjeblik kunne anbringe et fast  $3\frac{1}{2}$  pCt.s Laan til. Hvorfor skulde vi gøre det, hvorfor skulde vi give efter for det Pres, som ganske vist fra visse Sider i Udlandet — ikke i vor Interesse, men i vedkommendes egen Interesse — øves paa os, hvorfor ikke, saa længe det er muligt, opretholde den gode Tradition, vi have fulgt gennem de sidste 24 Aar?

Det ærede Medlem var inde paa et noget vanskeligt Omraade, idet han dvælede ved forskellige [indre] Begivenheder i Finansministeriet i dette Foraar. Af nærliggende Grunde skal jeg ikke komme ind derpaa. Det er ikke min Sag at forsvare, hvad der er sket under andre Ministre end mig selv, det er kun min egen Finansstyrelse, jeg har at forsvare, andre maa forsvare deres. Heri skal ikke ligge nogen som helst Meningstilkendegivelse.

Man kunde sige, at jeg kunde dog give faktiske Oplysninger om, hvad der er sket indenfor Finansministeriets fire Vægge i Foraaret 1910. Det anser jeg mig ikke for berettiget til at gøre. Jeg anser ikke den